

Ιστορικό μυθιστόρημα

Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου

Η έκτη σφραγίδα

Εκδόσεις Κέδρος, 1999,
 σελ. 403, τιμή 4.800 δρχ.

Με έναν τόπο παλιών μυστηρίων, τον τόπο του θρύλου της Πέτρινης Γυναίκας, που στον νου της ηρωίδας και συγγραφέως του βιβλίου παίρνει διαφορετικές μορφές στον χρόνο, ταυτίζεται η ηρωίδα Αδριανή Καλία-Κυδά αναζητώντας την αίσθηση του οράματος που είχε χαθεί κατά τη διάρκεια των ετών της μεγαλοαστικής, συζυγικής ζωής της.

Ένα μεσαιωνικό κάστρο, όπου κατοικούν μοναχοί, κυριαρχεί στην περιοχή, χτισμένο πά-

νω στα ερείπια ενός αρχαίου ναού, όπως έχει υποθεθεί, καθώς δίπλα του ήταν το Αδυτο και πιο 'κεί στοές, αυλάκια όπου κυλούσαν τα νερά μιας πηγής, βωμοί μαρμάρινοι, σπασμένα αγάλματα και πελώριοι αμφορείς. Πιο πέρα ένας μικρός βυζαντινός ναός «έδενε τα μυστήρια της παλιάς λατρείας με τον χριστιανικό Θεό μέσα σε μια αρμονία εξαίσια».

Κάποια από τα υπερφυσικά φαινόμενα του θρύλου συμβαίνουν στην πρώτη νύχτα της περιπλάνησης της Αδριανής στον ιερό τόπο.

Την ίδια νύχτα, στο Αδυτο, βλέπει έναν νέο άνδρα, τον Ιάσονα, άγνωστο ακόμη γι' αυτήν, συνεργάτη του συζύγου της, του Παύλου, ο οποίος είχε πάει εκεί παίρνοντάς την μαζί του σκοπεύοντας στην εκμετάλλευση του τόπου. Όπως το βλέμμα του Ιάσονα διασταυρώνεται με το δικό της, η Αδριανή ζει την αιώνια ερωτική «σπιγμή δίχως εξάρτηση από τον χρόνο».

Η Αδριανή υποκύπτει στη γοητεία του τό-

που, βλέπει τον εαυτό της ως μία ακόμη εκδοχή της Γυναίκας της Πέτρας, που, όπως υποπτεύεται, έχει θαφτεί στα αρχαία ερείπια, και παρασύρεται σε μια οραματική περιπέτεια έρωτα, αίματος και θανάτου.

Στις σκέψεις και στα όνειρά της η Πέτρινη Γυναίκα είναι η αρχαία ιέρεια Χρυσής, η βυζαντινή κόρη Μαρκιανή, η μητέρα της κατοχής που είδε να σκοτώνουν το παιδί της, μια μοναχή σε κάποιο όνειρό της και στο τέλος η ίδια. Μια παραλλαγή της δικής της ζωής γράφει για τη Χρυσή, μιαν άλλη για τη Μαρκιανή, καταλήγοντας στο να γράψει και τη δική της ιστορία. Τη γράφει για το παιδί που σαν από ένα θαύμα, μετά από χρόνια στείρωσης, πρόκειται να γεννηθεί.

Όταν ξεθάβεται η Γυναίκα της Πέτρας, πάνω στο σπήθος της είναι ένα σπασμένο, παιδικό, πέτρινο χέρι, γιατί είναι η «αρχέγονη γυναίκα, η γυναίκα-θεά, η γυναίκα-μάννα, η ταυτισμένη με όλες τις θηλυκές δυνάμεις της Γης, της Γαίας». Αναφέρεται σε «Διαδρομές Αβύσσου».

Το στοιχείο του αίματος διατρέχει το βιβλίο, σύμβολο της ζωής και του θανάτου. Από ολόκληρο τον τόπο βγαίνει αίμα, όταν πια σύμφωνα με τα σχέδια του Παύλου και του Ιάσονα αρχίζει η καταστροφή του, ενάντια στην οποία η Αδριανή είχε παλέψει με νύχια και με δόντια. Ο τόπος θα σας εκδικηθεί τους είχε πει και ο τόπος στο τέλος τους εξοντώνει.

Ο τίτλος προέρχεται από την Αποκάλυψη: «Και είδον ότι ήξοιξε τη σφραγίδα την έκτην... και ο ήλιος μέλας εγένετο ως σάκκος τρίχινος, και η σελήνη όλη εγένετο ως αίμα...». Με γερή γλώσσα, σε ισχυρές περιγραφές, η ηρωίδα-συγγραφέας υπάρχει πραγματικά σ' ένα τοπίο της Αποκάλυψης ανάμεσα στον θρύλο και στην πραγματικότητα, στη λογική και στο ανεξήγητο, στην ωραιότητα και στην αναρχία.

Παρατηρώ πάντως στους συγγραφείς των 50 και περισσότερων ετών μια τάση προς τον θρύλο και τον μύθο, όπως και προς την αρχαία και μεταγενέστερη ιστορία μας. Ίσως γιατί θέλουν να διασώσουν κάτι από αυτό τον τόπο. Δεν ξέρω όμως αν με αυτό τον τρόπο προωθείται αυτή καθαυτή η φόρμα του μυθιστορήματος.

NANA ΗΣΑΪΑ